

PACIENTĒS PASLAPTIS

LORETH
ANNE WHITE

PACIENTĖS
PASLAPTIS

Iš anglų kalbos vertė
Rasa Rudzevičiūtė

Sofoklis

VILNIUS, 2026

Versta iš:
Loreth Anne White,
The Patient's Secret,
Seattle: Montlake,
2022

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

ISBN 978-609-444-644-3

Text copyright © 2022 by
Cheakamus House Publishing
All rights reserved.
© Rasa Rudzevičiūtė, vertimas į
lietuvių kalbą, 2026
© Audrius Arlauskas, dizainas, 2026
© Leidykla „Sofoklis“, 2026

ĮVADAS

Ši grožinės literatūros kūrinį įkvėpė siaubingas ir šokiruojantis tikras nusikaltimas, įvykęs ramiose Kanados prerijų apylinkėse. Tos dienos įvykiai įėjo į Kanados kriminalinių nusikaltimų istoriją ir buvo plačiai aptarinėjami žiniasklaidoje – kaip ir vėliau vykę teismai. Nors „Pacientės paslapties“ priešistorė tiesiogiai paremta kai kuriais tikrais šio nusikaltimo faktais, iš jos išsirutuliojęs pasakojimas yra išgalvotas.

KUO VISKAS BAIGĖSI

Pokyčiams, kuriuos atneša Taro korta „Mirtis“, geriau nesipriešinti. Priešinimasis šį virsmą tik apsunkins. Padarys jį skausmingą. Geriau visa tai paleisti, priimti būtinus pokyčius ir žiūrėti į juos kaip į naują pradžią. Mirties korta – tai ženklas, jog savo praeityje turi nubrėžti ribą, kad galėtum judėti į priekį. Ji sako: paleisk tai, kas tau nebetinkama.

*– Menininkės pastaba. Mirtis. 36 × 48.
Alijiniai dažai ant drobės.*

Miške tamsiau, nei ji manė. Seni medžiai siūbuoja, šakos raitosi vėyje. Virš miško skliauto tarsi iš kibiro pliaupia lietus. Takelis ant uolos siauras, slidi purvynė. Slenka rūkas, neleidamas prasi-skverbti silpnam ant galvos tvirtinamo prožektoriaus spinduliui.

Ji bėga gilyn į mišką ir jaučia kylančią baimę. Prieš išeinant iš dirbtuvės, jai reikėjo ilgokai paieškoti telefono. Nederėjo išeiti tokiu metu. Bet vėl galvoje prakalbę balsai privertė išbėgti naktį ir ji papuolė į vasaros audros nasrus. Beprotiškai nori nuo tų balsų pabėgti. Kita vertus, žino, kad niekada nuo jų nepaspruks. Dar ne dabar. Monstras nesisukioja kažkur aplink ją. Tai ne kažkas kitas. Visa tai vyksta jos galvoje. Tai ji.

Aš... padūriau... ant manęs... užtiško kraujo... nebegalėjau durti antrą kartą... per jauna, kad mirtų... prašė... nežudyti... išgirdau, kaip ji ėmė gurguliuoti... kai tai prasidėjo, negalėjau sustoti. Reikėjo visa tai pabaigti.

Ji pajunta iš krūtinės besiveržiantį riksmą. Pasigirsta garsas. Perveria ausis. Akis graužia ašaros. Ji veržiasi į priekį – stipriau,

greičiau, trokšdama pabėgti. Gerklėje užgniaužia kvapą. Kilnojasi krūtinė. Nuo prakaito sudrėksta marškinėliai, kuriuos vilki po neperšlampa pabėgimo striuke.

Mintyse iškyla vaizdas – žiojinčios lapo formos žaizdos. Išskobta akiduobė. Kraujas... Daugybė kraujo. Juo aptaškytos sienos, visos lubos, šviestuvų gaubtai, televizoriaus ekranas, dviratis-treniruoklis. Koridoriaus kilimas permirkęs, lipnus nuo kraujo. Ji vėl užuodžia tą kvapą. Aštrų. Atsiduodanti mėsa.

Aš gailiuosi. Labai, labai, labai gailiuosi... Buvau tarsi kitas žmogus. Net neatpažįstu to žmogaus. Tarytum visa tai nebuvo tikra, tai buvau ne aš.

Ji mato žibančius ašmenis. Girdi riksmus. Jos kojos ima judėti dar greičiau.

Aš nužudžiau... Aš nužudžiau... Aš nužudžiau. Nenorėjau to padaryti...

Virš miško skliauto trenkia žaibas, nugriaudžia griaustinis. Ji išsigąsta, suklumpa ir vos nenukrinta. Sukrėsta stabteli, pasilenkia į priekį ir rankomis įsiremia į klubus. Dideliais gurkšniais traukia į save orą. Krūtinėje daužosi širdis. Oras, kurį iškvepia, vaiduokliškais gūsiomis išsisklaido ant galvos tvirtinamo prožektoriaus šviesoje. Vėl nugriaudžia griaustinis ir nuaidi virš vandenyno. Ji nemato jūros, bet jaučia ją pro medžius dešinėje – siaučiančią tuščią juodumą po uolomis. O dabar, kai nejuda, triukšmingai barbenant lietui, girdi bangų ošimą, kaip jos daužosi į akmenėlius griūvančių smiltainio uolų papėdėje.

Reikalai pakrypo labai bloga linkme.

Ji turėjo planą, bet viskas apvirto aukštyrų kojomis. Ji nežino, ką dabar daryti, kaip toliau gyventi. Ar koks jos gyvenimo tikslas.

Tarp medžių kažkas sujuda. Ji įsitempia, žvilgsnį nukreipia į dešinėje pusėje miške matomas figūras. Kai sukruta, jos prožektoriaus spindulys suplazda rūke, šešėliai šokčioja. Ji nuryja seiles, įdėmiai žiūri į tamsą tarp medžių kamienų ir paparčių.

Vėl blykstelį žaibas. Beveik iškart nugriaudžia griaustinis. Audra – tiesiai jai virš galvos. Lietus pliaupia dar stipriau, vėjas

ošia medžių viršūnėse, garsas primena sraunios upės šniokštimą. Akies kraštelio pamato medžiuose besislepiančią žmogaus figūrą. Veidas po gobtuvu. Bet žmogus pradingsta.

Pagreitėja pulsas. Išdžiūsta burna. Sukausto panika.

Jai reikia išsinešdinti iš šio miško. Atsigręžia ir pažvelgia į taką, kuriuo bėga. Grįžti užtruktų ilgiau, nei judėti į priekį. Jei nesustotų, po kelių minučių atsidurtų atviroje erdvėje ant žolėto skardžio. Būtų nebe miške. Už žolė apaugusio ploto įrengta automobilių stovėjimo aikštelė, o už jos – apšviesta gatvė. Būtų šviesiau. Saugiau. Bėgdama apšviestu keliu galėtų sugrįžti namo.

Ji vėl pradeda bėgti. Blyksteli žaibas. Ji bėga greičiau, kliūva už medžių šaknų, slysta purve. Nuo medžių byra kankorėžiai, nulūžusios mažos šakelės. Krentantis kankorėžis vos nepataiko jai į galvą. Ji pasilenkia. Dėl staigių judesių jos šešėliai šokinėja ir laksto į šalis. Ji vėl stabteli. Alsuoja, apsisuka ir vėl pamato gobtuvu prisidengusio žmogaus figūrą – jis slepiasi tarp medžių. Veidas tamsoje, tarsi su kauke. Tirštėja rūkas ir jis pradingsta. Iš baimės jai užgniaužia gerklę.

Dabar ji bėga tikrai greitai, kojos neša į priekį, slysta batai. Ji suklumpa. Mosuodama rankomis kažkaip išlaiko pusiausvyrą, tada bando bėgti dar greičiau.

Vėl blyksteli žaibas. Akimirka ryškiai apšviečia priešais besidriekiantį kelią. Ji vėl pamato po gobtuvu pasislėpusio žmogaus figūrą. Dabar jo rankoje žibintuvėlis, o ant galvos pritvirtintas ryškus prožektorius. Beveidis kiklopas. Jos kūnas sustingsta. Protas aptemsta. Sunku įkvėpti, pajudėti. Jis vis artėja. Jos prožektorius šviečia tiesiai į šviesą atspindinčias juosteles ant jo kelnų ir striukės. Šviesa atspindi tarsi nuo sidabrinių asmenų. Jis primena griaučių kostiumą per Helovyną.

Aš... padūriau... ant manęs... užtiško kraujo. Ji neturi telefono. Neturi ginklo.

Staiga ji pamato, kad jis sparčiai juda artyn. Ji neria į tankų atžalyną tarp medžių. Braunasi pro gervuogių ir kitų uogų

krūmus, kelyje klumpa už rąstų, akmenų ir šaknų, mojuodama rankomis. Šakos lūžta braukdamos jai per veidą.

Jis nuseka paskui ją į krūmus. Du jo šviesos spinduliai galin-
gai perveria rūką, palikdami du tunelius, apšviesdami medžių
kamienus, lapus ir priversdami lietu mirgėti sidabro spalva. Vėl
nugriaudžia griautinis. Ji sudejuoja. Akis graužia ašaros. Atšoka
dar viena šaka ir perskrodžia jai skruostą. Nuo lietaus – o gal
kraujo – sudrėksta jos veidas. Ji girdi jį. Jis ateina. Tarsi didelis
gyvūnas braunasi pro krūmus, artėja. Ji girdi jo kvėpavimą. Vėl
nukrinta, keturiomis ropoja purvu, dygliuoti gervuogių krūmai
ir spygliai pjauna delnus.

Ropodama po žema šaka, vėl sudejuoja. Išjungia ant galvos
pritvirtintą prožektorių ir bando nusiraminti. Bet šviesos artėja.
Ji mato, kad jos ieškantys šviesos spinduliai apšviečia žemę. Jis
beveik prie pat ir ji nebegali tvardyti.

Ji surinka, neria iš savo slėptuvės ir svirduliuodama eina to-
liau – tarsi sužeistas elnias. Staiga išlenda iš už medžių ir prieš ją
atsiveria tamsi tuštuma. Ji pasiekė miško pakraštį. Stačias uolas.
Vandenyną. Ji apsisuka, bet jis visai čia pat. Nebėra kur trauktis.

– Ko... ko tu nori? – dusdama klausia kimiu balsu.

Jis pakelia ranką, kurioje laiko žibintuvėlį – tarsi ginklą, ku-
riuo ketina jai trenkti. Kažką sako, bet ji girdi tik vis garsesnę
gausmą ausyse. Jis puola prie jos ir sugriebia už rankos.

Ji surinka, priešinasi. Muistydamosi ištrūksta iš jo gniauztų.
Dabar yra prie pat uolos krašto. Alsuoja. Jis pritupia priešais ją,
svirduliuoja, pasiruošęs užkirsti jai kelią ir neleisti nukristi. Ji
pajunta, kad po kojomis ima byrėti akmenys. Ji atsidūrė ant pa-
ties yranchios smiltainio uolos krašto.

Jis surinka, bet jo žodžius užgožia medžių šakose siaučiantis
vėjas ir po uola ošiančios bangos. Jis vėl puola prie jos, ji surinka,
drasko jo odą, kabinasi į veidą, kaklą. Pirštais sugriebia drabužių
medžiagą, nuima kepurę ir gobtuvą. Darkart blykstelėjus žaibui,
pamato jo veidą.

Jos mintys visiškai nutyla.

Tu?

Tačiau už tą akimirką, kai sustingsta ištikta šoko, jai teks sumokėti. Užpuoliko ranka pakyla aukštai į orą ir jis stipriai trenkia jai žibintuvėliu į smilkinį. Ji sukrėsta akimirką nieko nebemato ir pajunta, kaip jis atsistumia jai nuo krūtinės ir tuo pat metu po kojomis nebelieka žemės.

Ji pakimba ore. Mosuodama rankomis supranta, kad leidžiasi nuo uolos. Iš krūtinės išsiveržia riksmas, ji krenta, sukasi ore – pilant lietui ir smarkiai pučiant vėjui. Sublyksi žaibas. Jos riksmus užgožia griaustinio gausmas.

Petys rėžiasi į akmenį. Ji atsimušą į jį. Jos galva trenkiasi į kitą žemiau esantį akmenį. Kūnas vėl verčiasi kūliais, ritasi į bedugnę, o, krisdama dar žemiau, šonkauliais ir veidu trenkiasi į atbrailą. Pajunta, kaip sutraška kaklas, lūžta nugara. Jai krentant į pačioje apačioje esantį akmenėliais nuklotą paplūdimį, kaukolė rėžiasi į dar vieną aštrų akmenį, ir visas pasaulis palaimingai aptemsta.

Visi balsai... galiausiai... nutyla.